

Het feest

der

RONDE JACHTEN

Roerkop van de
boeier „Jean Bart”.

Ja, een feest, een waar feest is het geweest daar in Grouw op 4 en 5 Juli. Een feest voor het oog van de duizenden, die de bijeenkomst van Ronde Friese Jachten gadesloegen en een waar feest voor allen, die de jachten bemanden. Hoe dankbaar moeten wij hun zijn, die het aandurfd en deze prachtige schepen bijeen te brengen: de Commissie van het Stamboek der Friese Ronde Jachten, het Bestuur van de Koninklijke Zeilvereniging „Oostergoo” en zijn ijverige en enthousiaste secretaris, H. G. van Slooten, maar voor alles Admiraal van Waning, die het initiatief nam voor het Stamboek en voor deze Reünie van Friese Ronde Jachten. Zeker, zijn rang in de Koninklijke Marine, is die van Kapitein ter Zee, maar niemand van de zeilers, die het feest op de Pikmeer meemaakten, zal voortaan anders aan hem denken dan aan de Admiraal.

Dankbaar moeten we zijn voor het ideale weer: zon en prachtige drijvende wolken en juist een geschikt briesje.

Dankbaar ook moeten we de jachteigenaren zijn, die aan de oproep gehoor gaven om met hun jachten naar Grouw te komen, soms van heel ver. Want al had 't Rotterdams Rijnvaart Bedrijf ook een krachtige sleepboot beschikbaar gesteld, met een prima kapitein en bemanning, die hart voor de jachten bleek te hebben, die sleepreis van drie of vier dagen heen en terug was een hele onderneming. Alleen de liefde voor zijn schip, de liefde voor dit soort schepen in het algemeen, was de drijfveer om naar Grouw te gaan, een drijfveer sterk genoeg om veel moeilijkheden te overwinnen, om veel tijd beschikbaar te stellen.

Het is die grote liefde voor deze prachtige jachten, die de band was, die allen daar in Grouw samenbracht en die deze groep zeilers uit vele delen van het land, van velerlei soort, tot een hechte gemeenschap maakte. Zeker, de liefde voor het schip uitte zich niet steeds in dezelfde mate van zorg voor het uiterlijk. Daarin was veel onder-

scheid. Het moet gezegd, dat vooral vele Friese schepen getuigden van bijzonder grote zorg en dat er andere waren, die niet diezelfde standaard van onderhoud vertoonden. Maar hoe kan het anders, niet een ieder kan zich de kosten veroorloven van smetteloos lakwerk en de zuiverste bladgouden ornamenten. De Friese schipper, die weigerde mee te varen op zijn oude, uit Holland overgekomen, boeier, omdat de staat van onderhoud hem zozeer tegen viel, kan ik begrijpen, al wil ik hem geen gelijk geven. Toch zag ik een tjotter, waarbij het lofwerk in wit op grijze ondergrond was geschilderd, wat aan het geheel een bijzondere verfijning verleende, zonder dat het duur was.

Intussen ook wiens eigen scheepje niet in de mooiste staat verkeerde, genoot van de boeiers en jachten, waarbij

**De schepen verzamelen zich voor het
Admiraalzeilen.**

dat wel zo was, waarbij elk onderdeel, elk stukje touwwerk, elk blok, een bewijs vormde van vakmanschap, van doordachte zorg.

Zo waren daar bijeen aan de Pikmeer een twaalfstal van elk der soorten Friese Ronde Jachten: boeiers, jachten en tjotters. Voor wie dit niet mocht weten moge dienen, dat boeiers kajuitjachten zijn en jachten en tjotters open boten, de jachten groter dan de tjotters. Bij de boeiers waren trouwens enige jachten, die door het aanbrenge van een kajuit waren verbouwd.

Het Admiraalzeilen.

Voor het Admiraalzeilen, dat Zaterdag de 4e Juli plaats vond, was de vloot naar de genoemde typen in drie eskaders ingedeeld, de boeiers onder

leiding van Admiraal C. J. W. van Waning aan boord van zijn „Maartje”, de jachten onder vice-admiraal H. B. Halbertsma met zijn boeier „Constanter” en de tjotters met de Schout bij Nacht H. G. van Slooten aan het hoofd met het jacht „Argo”.

De vloot verzamelde zich in de Galle om in de kiellinie onder leiding van de vice-admiraal de Pikmeer op te zeilen, waar het admiraal-schip geanker lag voor het afnemen van het generaal saluut. De schepen salueerden door het strijken van de nok of het halverwegen strijken van de fok. Van het admiraalschip klonken saluutschoten en werd door hoornblazers een aytje van Wilhelmus ten beste gegeven. De „Maartje” voerde de admiraalsvlag in top en een lange rood-wit-

Generaal saluut aan de Admiraal. Het admiraalschip, de boeier „Maartje”, ligt voor anker, de admiraalsvlag in top en de rood-wit-blauwe wimpel. De boeiers varen in kiellinie langs, het voorste jacht salueert door het strijken van de nok.

blauwe wimpel. Het was een feestelijk begin.

Nadat de gehele vloot was voorbijgevaaren en de voorste boeiers weer waren teruggekeerd, nam de admiraal het commando over en plaatste de vice-admiraal zich aan het hoofd van het 2e eskader, waarna de manoeuvres van het admiraalzeilen werden uitgevoerd. Met grote zorg en toewijding werden de vlagge-commando's uitgevoerd, wat door het verschil in snelheid en de geringe uitgestrektheid van het water lang niet gemakkelijk was. Ofschoon er hier en daar wel eens iets ontbrak aan de onderlinge afstanden, het geheel maakte toch een grootse indruk. Het was een vertoning om nooit te vergeten, een vertoning waarvan de hierbij weergegeven foto's slechts een zeer onvoldoende indruk geven, hoe mooi ze elk op zichzelf ook zijn.

Nadat enige uren was gezeild, verzamelde de vloot zich aan de wal in

Van de Grouwster toren wordt gevlagd met de vlag van de Kon. Z. V. „Oostergoo”.

de Wijde Ee, waar de vierkante jongen rondging. Daarna werd teruggezeild naar Hotel Oostergoo te Grouw, waar allen zich aan tafel verzamelden voor een van de aardigste zeilersdiners, die ik ooit heb meegemaakt. Dat deze maaltijd zo geslaagd mocht heten, was niet zozeer vanwege de keuken, maar vooral dank zij de kostelijke tafelpresident, die Oostergoo's voorzitter, de oude heer R. Buisman, zich toonde. Wij kregen enige voortreffelijke tafelreden te horen, die door de president snedig werden beantwoord.

Hard zeilen.

En Zondag 5 Juli was de dag van het hardzeilen, 's middags voor de normale klasse, maar 's morgens voor de drie klassen van ronde jachten. Waar de grootte en snelheid in elk der klassen nogal uiteenliep en gezeild werd zonder voorgift, liepen de resultaten sterk uiteen. Bij de boeiers was de prachtige „Constanter” van Halbertsma veruit een, om daarmee de wisselprijs, de zilveren masttop met scheerhout, te winnen. Niemand behoefde hierop afgunstig te zijn, want „Oostergoo” had alle deelnemers aan het admiraalzeilen reeds een fraaie vergulde mastwortel met scheerhout en wimpel geschonken, een gebaar dat door alle jachteigenaren op hoge prijs was gesteld.

Van de jachten won de „Mercurius” van voorzitter Buisman en van de tjotters de „Twa Susters” van J. Haagsma.

Het was jammer, dat de wind maar zwak was en nog al onregelmatig. Zonder twijfel waren de wedstrijden anders sensationeler geweest. Maar het was prachtig weer en wat wil men nog meer?

Wanneer weer?

Zo is dit feest der Ronde Jachten weer afgelopen. Er is natuurlijk gevraagd: wanneer weer? Sommigen spraken van een jaarlijks weerkerende gebeurtenis, anderen dachten: dit krijgen we nooit meer te zien. De waarheid ligt altijd in het midden. De lamp moet brandende gehouden worden. De geestdrift nu gewekt voor het prachtige Friese Ronde Jacht, een monument in de Nederlandse jachtbouw, moet levendig blijven.

Dat een bijeenkomst als deze in Grouw daarvoor het middel bij uitnemendheid is, lijkt mij buiten kijf. Daarom „Oostergoo”, daarom Stamboek, laat het niet bij deze ene keer. Als het moet om de tien jaar, als het kan om de vijf, maar liever drie jaar.

Ook liefde kan verkillen. Houdt het vuur warm. Het behoud van deze prachtige jachten is veel waard. Maar voor ditmaal: ik dank u uit de grond van mijn hart.

J. LOEFF.

Admiraal zeilen. Boven: de boeiers, midden: de jachten, onder: de tjotters.

